

[Udenrigsministeren]

sationer, der så at sige har født udviklingsbistandsbegrebet i Danmark, og ser vi på nogle af de organisationer, der er aktive i dag, ikke mindst nogle af de kirkelige organisationer, så har de jo ydet ulandsbistand, længe før man drømte om, at det var noget, der skulle optræde på den årlige danske finanslov. Det giver i sig selv en væsentlig rolle for de organisationer. Men også rent praktisk er vi jo meget tit i den situation, at vi måske ikke har en fast dansk repræsentation i et område, hvor vi ønsker at gå ind i et bistandssamarbejde, og hvor vi derfor heller ikke har udsendt personale. Der har vi så private organisationer, der enten selv eller gennem deres forbindelser har mulighed for at yde en praktisk indsats, som er helt uvurderlig for det arbejde, der skal gøres dér.

Jeg mener også, at de private organisationer spiller en meget stor rolle, når det drejer sig om at skabe en bred folkelig opbakning om dansk ulandsbistand, og det er såmænd i den sammenhæng, jeg har tilladt mig at luften tanken om, at nogle af dem måske godt kunne være med til at betale lidt af projekterne selv.

Jeg kan da godt forstå noget af den kritik, der så er opstået. Jeg kan godt forstå, at man automatisk fra organisationernes side siger: hov, det vil vi ikke være med til. Det er nu engang nemmere at køre med 100 pct. statsfinansiering, end det er selv at skulle levere noget yderligere. Men jeg er nu lidt uforstående over for, at kritikken også skulle komme her i folketingssalen.

Sandheden er jo den, at der ikke er noget nyt i en sådan tankegang, og rent faktisk praktiseres den i alle de lande, som vi i denne sammenhæng kan sammenligne os med. Lad mig bare nævne, at Norge f.eks. kræver mindst 20 pct. egenfinansiering fra private organisationers side. Det samme gør Sverige. Finland kræver 40 pct., Tyskland kræver 25 pct., og det er da vist almindeligt anerkendt, at de private organisationer i disse lande gør en aktiv, engageret og koncentreret indsats, der godt kan måle sig med den, som danske organisationer yder.

Jeg indrømmer gerne, at der i bagehovedet på mig også ligger den tanke, at når en del af arbejdet ved siden af det at yde bistandsindsats også skulle være at skabe bredt folkeligt engagement i Danmark, så gjorde det måske ikke noget, hvis man hjalp lidt med til

at gøre en del af det arbejde, der skal gøres her i landet også for at rejse nogle penge. Men jeg er helt enig i det, hr. Stinus understregede. Når vi skal prøve at komme ind på det, skal vi passe på, at vi ikke gør det på en sådan måde, at vi ødelægger arbejdet for de mindre organisationer, der kunne komme i vanskeligheder. Jeg er specielt enig med hr. Stinus i, at vi ikke må lave nogen faste regler. Vi skal arbejde med en stor smidighed og fleksibilitet.

Til slut en enkelt bemærkning om noget af det, som flere ordførere har været inde på, nemlig bistand til Vietnam, Nicaragua og frihedsbevægelser.

For så vidt angår bistanden til Vietnam er det jo en videreførelse af den tidligere regerings politik, vi har fulgt, nemlig at da Vietnam har besat Kampuchea, kan vi ikke fortsætte med bistandssamarbejdet. Vi har gjort de projekter færdige, som var i gang, men vi kan ikke igangsætte nye projekter, og jeg finder, det vil være meget betænkeligt igen at gå ind i gamle projekter, der er færdiggjort, for hvor er så grænsen for, hvad der er nye og gamle projekter? Specielt ville jeg finde det meget ubehageligt at skulle gå ind og støtte en cementproduktion yderligere i et land, der har besat et naboland, hvor de formentlig har brug for bunker af cement til militære anlæg. Jeg synes ikke, det ville være særlig rart.

Nicaragua – vi har fuldt og helt levet op til den dagsorden, der er vedtaget herom tidligere. Nicaragua modtager i dag en meget betydelig dansk udviklingsbistand. Vi ville finde, det var forkert, hvis man, som nogle har antydnet det, skulle begynde at lave særlige BNP-grænser, endsige særlige BNP-beregninger for Nicaragua, for ud fra rent politiske målsætninger at kunne yde mere.

Tilsvarende finder vi heller ikke, at vi skal begynde at yde direkte bidrag til befrielsesbevægelser. SF og VS har jo været inde på tanken om direkte bidrag til ANC's kontor her i København. Jeg synes, det ville være at forgribe sig på den humanitære bevilling, og jeg tror, det ville svække den meget brede folkelige og politiske støtte, hvis midler, der er afsat til rent humanitære formål, bliver brugt til f.eks. kontorhold og flybilletter i stedet for til støtte til apartheidofrene i det sydlige Afrika.